

Βαγγέλης Κάσσος

Ποιήματα

ΔΥΟ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΣΤΟ «ΔΟΥΡΕΙΟ ΙΠΠΟ»

ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ ΓΕΝΕΩΝ

I. 'Ο ήλιος είναι ένα χαρτονόμισμα
Στήν κόμη της Κασσάνδρας
Παντού εύγενικές σκιές
Διασχίζουν τό μέγα τοίχος.
Καθώς είλωτες κάθιδροι κομίζουν
τά δώρα τών Δαναών.

"Εμειναν μόνο οί σηματοδότες
Καί τά ρολόγια στίς εκκλησίες
Μέ τούς μεγάλους δείχτες
Νά σημαδεύουν διαστημικά κοιμητήρια
"Εμειναν μόνο οί λέξεις
Στά γήπεδα καί στίς πλατείες
Νά ψυχορραγούν από άνία
"Εμειναν μόνο τά μουσειά καί τά κενοτάφια
Κι οί μάρτυρες στά καλεντάρια
Κι οί ήρωες στά σχολικά βιβλία
Νά ψιθυρίζουν πίσω από αϊμόφυρτους ήλιους.

II. "Αδειασαν οί δρόμοι
"Αδειασαν τά πάρκα
"Αδειασαν τά καταστήματα
Κι ή ψυχή μου ένα πελώριο δάκρυ
Στό μάγουλο της ημέρας.

Βαγγέλης Κάσσος

Πάνος Σκουρολιάκος

Γκάουτσο

'Ηρθε καί εγκαταστάθηκε στό παλιό τριόροφο σάν ένας γκάουτσο μέ τή μεγάλη του στολή έν πλήρει δόξει ή ὅπως ένας μάγκας σ' έναν οποιοδήποτε δρόμο μιάς περασμένης δεκαετίας. Δέν εἶπε σέ κανένα γιά τή φύτρα του καί σπάνια καλησπέριζε τούς γείτονες όταν τύχαινε νά πέσουν φάτσα μέ φάτσα. Κάποιοι εἶπαν ὅτι τόν ἄκουσαν κάποτε νά μιλάει γιά τήν ἀνεξαρτησία της Λατινικῆς Ἀμερικῆς, γιά Σάγκρι Λά ή γιά τούς Μαύρους Πάνθηρες. Τό δωμάτιό του δέν τό εἶδε κανείς. Κάποιοι εἶπαν πῶς εἶχε ένα γραμμόφωνο. Μόνο αὐτό, τίποτ' ἄλλο. Χάζευαν μέ τίς ὥρες ἐκεῖνη τή γλάστρα μέ τά κόκκινα μιζέλια στό παράθυρο καί πάσχιζαν νά ἐρμηνεύσουν σ' αὐτά τόν κύριό τους.

'Ο καιρός περνοῦσε ἔτσι. Αὐτός ἐμπαινε κι ἔβγαινε μιά φορά τήν ἡμέρα, ποτέ δέ διάβαζε ἐφημερίδα, ποτέ δέ γινόταν τό παραμικρό στό δωμάτιο. Τό πράμα ἔβριαζε. Κι ἔβραζε. "Ολοι τό εἶχαν στό νοῦ τούς μά κανείς δέν τό ἀνέφερε. "Ολοι περίμεναν κάτι. Περίμεναν. Κι ὁ καιρός περνοῦσε ἔτσι.

Ἐάφνου ένα βράδυ φῶτα πολλά ἀνάψαν στό σπίτι. Στό παράθυρο τά μιζέλια φωτισμένα καί δίπλα ένα κλουβί καί μιά καρδερίνα. Καί φῶς, πολύ φῶς. Μουσική, κάτι σάν Λούις Ἀρμστρογκ Μαχάλια Τζάκσον ή Βαμβακάρης. Μαζεύτηκε κόσμος πλῆθος, φασαρία. Ν' ἄκουνε φωνές, μουσικές νά βλέπουμε φῶτα. Στήν ἀρχή δέν ἀντέδρασαν. Μείναν ἔτσι. Μετά χαμογέλασαν ἠλίθια. Κάποια στιγμή τούς ἄρεσε. Καί τέλος ἄρχισαν πιά νά θορυβοῦνται. Τό ἔκαναν θέμα.

Πῆρε ξανά τό σκοτάδι καί γίνηκε ἡσυχία. Ἐκεῖνοι περίμεναν νά τόν δοῦνε ξανά. Μάταιο. Μουσική δέ ξανακούστηκε. Οὔτε φῶς. Στό παράθυρο πάντα τά μιζέλια καί τό κλουβί ἐκεῖνης τῆς βραδιάς. Χωρίς ὅμως τήν καρδερίνα. Ὑπερήφανα, σάν ένας γκάουτσο τοῦ Σάν Ἐλισέο ή σάν ένας μαχαλόμαγκας Ἑλληνας ἀπομακρύνθηκε διακριτικά.